

Mieguista Raštų valandėlė

Liusi Styvenson Evel
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Norvegijoje.

Elvyrą pažadino tėčio balsas. „Laikas Raštams“, – tarė jis.

Ji atsitiesė lovoje ir patrynė mieguistas akis. Lauke vis dar buvo tamsu. Ir buvo šalta! Elvyrai nesinorėjo keltis iš jaukios lovos.

Mama sakė, kad skaitydami Raštus jie galės geriau pažinti Jėzų. Tačiau skaityti Raštus kiekvieną rytą buvo sunku!

Elvyra lėtai užlipo laiptais ir atsisėdo ant sofos šalia vyresniosios sesers Sigridos. Ji įsikniaubė į pagalvę ir įsisupo į šiltą pūkinį apklotą. Jos broliai buvo kitame kambaryje ir buvo pradėję internetinę seminarijos pamoką.

Suskambo tėčio telefonas. Jis atsiliepė, ir ekrane pasirodė šeimos nariai. Teta Liv buvo apsirengusi ir pasiruošusi į darbą. Jų pusseserė Dorotėja vis dar vilkėjo pižamą, kaip ir Elvyra.

Elvyra žiovaudama pamojavo joms per vaizdo skambutį. Jie visada Raštų valandėlę leisdavo su teta Liv ir Dorotėja. Jos gyveno kitoje Norvegijos dalyje keturių valandų atstumu. Visiems jiems buvo lengviau skaityti Raštus, kai jie turėjo tikslą kasdien susiskambinti vieni su kitais. O Elvyrai labai patikdavo matytis su savo pussesere!

Po kelių minučių prie skambučio prisijungė ir mama. „Labas, mergaitės!“ – tarė ji. Šią savaitę ji buvo išvykusi darbo reikalais, bet vis tiek paskambindavo atėjus šeimos Raštų valandėlei.

Jie pasimeldė. Tada Elvyra atsivertė Raštus. Jie drauge skaitė Mormono Knygą. Visi paeiliui skaitė eilutes.

Elvyra klausėsi, kaip kiti skaito, tačiau buvo sunku neužmigti. Sigrida užmigo ant sofos. Elvyra stuktelėjo jai. Bet tada kažkas eilutėje patraukė jos dėmesį.

„Ir aš pamačiau geležinę lazda, ir ji driekėsi išilgai upės kranto ir vedė prie medžio, šalia kurio stovėjau“, – skaitė Dorotėja.*

„Žinau šią istoriją! – tarė Elvyra. – Tai Lehio sapnas.“ Ji buvo mačiusi Raštų vaizdo įrašą apie tai. Ten buvo gražus medis su baltais vaisiais, o toji lazda padėjo žmonėms jį pasiekti.

„Ar atsimeni, ką reiškia lazda?“ – paklausė mama. „Raštus?“

„Teisingai! – pasakė tėtis. – Vėliau Nefis moko, kad ši lazda yra tarsi Dievo žodis. Kaip, jūsų manymu, galėtume laikytis už tokios lazdos kaip tie žmonės Lehio sapne?“

„Laikomės už jos jau dabar! – Elvyra pakėlė Mormono Knygą. – Dalyvaudami Raštų valandėlėje.“

Mama pritarė: „Skaitydami Raštus artėjame prie Jėzaus Kristaus. Panašiai kaip tie žmonės, kurie artėjo prie gyvybės medžio laikydamiesi lazdos.“

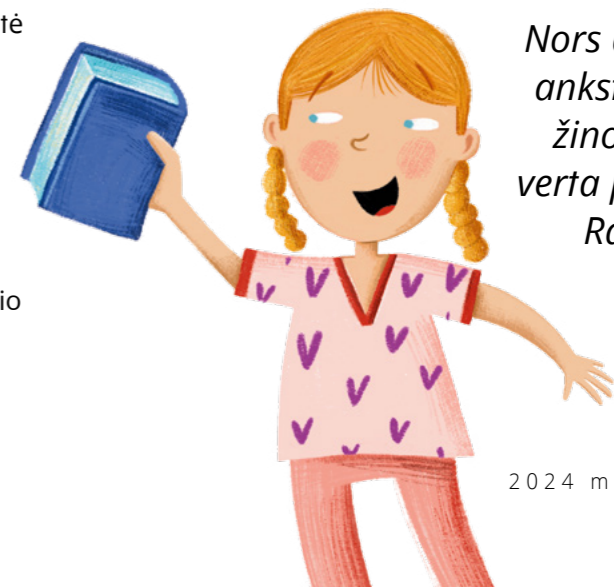
Jiems skaitant toliau, Elvyra įsivaizdavo, kaip įsikimba į lazda ir eina link to gražaus medžio. Jos nebeėmė miegas.

Netrukus atėjo laikas baigti. Tetai Liv ir mamai reikėjo eiti į darbą. O Elvyrai, Sigridai ir Dorotėjai reikėjo ruošti j mokyklą.

„Iki pasimatymo! – Elvyra pamojavo savo šeimai ekrane. – Myliu jus!“

Bėgdama į apačią ruošti j mokyklą Elvyra jautė vidinę šilumą. Ir ne dėl pūkinio apkloto. Ji žinojo, kad toji vidinė šiluma buvo Šventoji Dvasia, sakanti jai, jog Mormono Knyga yra tikra. Tai buvo puiki dienos pradžia!

*1 Nefio 8:19

Nors dar buvo anksti, Elvyra žinojo, kad verta paskaityti Raštus.